

P N I È L.

WEEKBLAD VOOR HET CHRISTELIJK GEZIN.

Onder Redactie van Dr. J. H. Sunning J.H.z.

Verschijnt elken Zaterdag.

Abonnementsprijs per drie maanden franco
aan huis f 0,85
Abonnementsprijs voor Indië per jaar
bij vooruitbetaling » 2,70
Abonnementsprijs v. België per jaar » 1,92
Afzonderlijke nummers » 0,04
Afbestellingen alleen na afloop van een
kwartaal.

UITGEVER:
G. LOS.
Hoogewoerd 65. — Leiden.
Telefoonnummer 85.

Advertentiën 1—5 regels f 0,50
Iedere regel meer » 0,10
Dienstaanbiedingen per regel » 0,06
Grootere letter naar plaatsruimte.
Advertentiën worden ingewacht uiterlijk
Donderdag 3 uur bij den Uitgever.

Manna voor den Zondag.

Bijeenverzameld door W. J. v. R.

Uit genade zijt gij zalig geworden.
Efeze 2:5b.

De mensch is door de zonde in den dood gevallen. Dood is afwending van de levende werkelijkheid, om in den schijn, in het niet te verzinken. De werkelijkheid, welke wij met de zinnen rondom ons zien en tot welke wij ook voelen te behooren, is de ware niet. Een hoogere, ware, eeuwige wereld is daar achter, in ons sprekend, reeds vóór wij den Heiland kennen, als een beseft, een honger en dorst, een oneindige behoefte. Toen echter de prediking van Jezus als den Christus is gekomen, hebben wij onze diepste behoeften ons tegelijk ten volle bekend gemaakt en vervuld gezien. Hoe heerlijk was het, toen wij verstonden, dat de Heer geene behoefte wekt zonder ze koninklijk te vervullen!

Te lezen: Efeze 2:1—10. Zingen: Ps. 8:4; Gez. 40:1.

Eene verandering.

„De Bruine Beer” was een bekend logement. 't Stond eenigszins buiten het dorp, dicht bij een prachtig wandelbosch, was goed ingericht en er waren kamers genoeg, om logeergasten op te nemen. Nu, des zomers, zelfs tot diep in den herfst, stond het logement dan ook niet leeg, en de heer Wanner, wien het toebehoorde, maakte goede zaken. Des winters en in het voorjaar bleven wel de logeerkamers gesloten, maar toch gingen die twee getijden niet zonder verdienste voorbij. Wanner namelijk had „Ver-gunning” om jenever en dergelijke te tappen, en dikwijls stond het vol aan zijn toonbank van oude en jonge proevers, vooral Zondagsmiddags. Dat kon ook best, meende Wanner, en dat meende de oude dominé ook. Beiden waren goede vrienden. Waarom? Dat zullen wij maar niet al te nauwkeurig onderzoeken. Eén ding staat vast: Wanner ging elken Zondag, — behalve des zomers, als het te druk bij hem was, — trouw ter kerk en kon het onder dominé's preeken best uithouden. Hoe kwam dat?

Dominé was nog van de oude school. Niet van de heel oude. Niet van de leer, die de Apostelen verkondigden, dat wij door al ons doen, door al onze werken niet zalig worden en dat wij vergeving van zonden moeten hebben, om vrede te erlangen. Neen, dominé behoorde tot die soort van predikers, die Zondag na Zondag leeraarden, dat wij maar ons best moesten doen, braaf wezen, ieder het zijne geven, de armen gedenken, trouw ter kerk gaan, geen vechter of smijter worden, — dan zou God wel zoo genadig zijn, al het kwade, dat er nog in ons zat, te overzien, en ons bij ons sterven opnemen in Zijn hemel.

Welnu, zoo iets behaagde Wanner zeer. Deed hij dan niet zijn best? Was hij niet braaf? Gaf hij niet wel eens een extra-kwartje in de armen-collecte? Hield hij niet van vrede? En wat wil een Christenmensch, die er een logement op na houdt, nog meer? Wie zou dit onchristelijk vinden? 't Is waar, er werd ook veel gebruik gemaakt van de vergunning, maar... 't ging alles in vrede toe. Hij kon dus gerust zijn sterfbed afwachten.

Maar tot spijt van den logementhouder stierf de oude dominé en werd er een nieuwe beroepen. Een nieuwlichter, zeide men. Die nieuwe dominé sprak heel eigenaardig over de zonde. Hij richtte zijne prediking altijd zóó in, dat zijne hoorders zich zelve moesten aanklagen zondaren te zijn. Hoe predikte hij dan? Och, hij trachtte zijne gemeente bovenal en oorspronkelijk met den Zaligmaker zelve in betrekking te brengen, Hem in al Zijne onmisbaarheid voor zondaren te leeren kennen; hij verkondigde eenvoudig den Christus en stelde den Heiland voor als den spiegel, in welken wij ons moeten aanschouwen. De dorpelingen wisten niet, wat zij hoorden. 't Klonk hun zoo vreemd. Zóó iets

hadden zij nog nimmer gehoord! Wanner meende niet goed verstaan te hebben, toen hij dominé onder anderen hoorde zeggen: „Hoe dank ik God, u te mogen verkondigen, dat Hij u allen heeft zalig gemaakt, heeft verlost van alle uwe zonden, door Jezus Christus”.

Het was winter; de sneeuw bedekte de velden. Toch belette de koude niet, dat eenigen die ter kerk geweest waren, nog een poosje bij elkander op het kerkhof bleven praten. Zij hadden het druk over de preek, die weer zoo geheel anders was geweest dan die van den vorigen dominé. De tekst was: „Meer dan Salomo is hier”, (Matth. 12:42). Nooit — dus luidde de prediking — was er een vorst geweest, wijzer, rijker en machtiger dan Salomo; alle vorsten kwamen om zijne wijsheid te hooren. De Heiland echter is veel hooger dan hij, want Salomo was in al zijne wijsheid een zondaar, die tot dwaasheid verviel en den dood onderworpen was. Onze Heiland was zonder zonden en overwon den dood. Het was Hem niet aan te zien, toen Hij in de gestaltenis van een dienstknecht rondwandelde. Er was geen gedaante noch heerlijkheid aan Hem, dat men Hem zou begeeren. Maar juist daardoor verkondigde Hij Zijne meerderheid, opdat het oog des geloofs ze zou aanschouwen, en wij ons verblijden zouden in de wijsheid, liefde, macht en heerlijkheid van Hem, die de Gezalfde Gods is naar de Schriften. Hij openbaarde ook door daden meer te zijn dan Salomo. 't Is waar, de joden verwierpen Hem, niettegenstaande Hij het uit de Schriften bewees, dat Hij meer was dan Salomo, tot wien de koningin van het zuiden kwam, om zijne wijsheid te hooren. Daarom zal dan ook die koningin in den dag des oordeels tegen hen getuigen en hen veroordeelen.

.God wil, dat wij Zijnen Zoon eeren met de eere, die Hem toekomt. De wereld doet het niet. Zij doet even als het Israël oudtijds en nog Zij heeft slechts oogen, ooren en een hart voor aardsche grootheid en bekommert zich niets om de eer en heerlijkheid van Jezus. Tegen die wereld zal de koningin van Scheba eenmaal getuigen. Laat ons toezien, dat zij het niet tegen ons doe. Wij moeten meer belangstellen in en meer doen voor onzen Heiland, dan die koningin deed voor Salomo. Zij verliet haar land — wij moeten alles verlaten voor Christus. Zij hoorde Salomo's spreuken — wij moeten aan Jezus' voeten zitten, en hooren en doen naar al Zijne woorden; zij verlustigde zich in Salomo's grootheid — wij moeten Christus verheerlijken in alles wat wij verrichten; zij gaf Salomo geschenken — wij moeten onzen Heiland alles wijden, wat wij bezitten en ons hart allereerst.

Deze en andere woorden uit de preek werden druk besproken. Maar onze logementhouder zei weinig. Hij had de bedoeling van de preek begrepen; wij moeten den Heiland ons hart geven. Maar — zoo dacht hij — hoe kunnen wij tot Hem gaan met een hart, dat zoo onrein is?

Hij wist raad: hij wilde dominé bezoeken.

Dominé verblijdde zich over dit bezoek en merkte spoedig, dat het den logementhouder ernst was met de vraag: wat moet ik doen om zalig te worden? Hij dankte God in stilte, dat die man door het woord der prediking was in het hart gegrepen. In korte woorden beduidde hij hem, dat er voor hem niets te doen viel, dan alleen te gelooven in Hem, die alles gedaan had om zondaars zalig te maken. 't Is waar, er is kennis noodig van onzen toestand voor God, maar toch moeten wij beginnen met

Jezus als onzen Zaligmaker aan te nemen, dan volgt die kennis als van zelve, want in Jezus, en niet in ons, zijn al de schatten der kennis en der wijsheid verborgen. Wij doen dus vergeefsche moeite wijs te worden tot zaligheid, zonder eerst Jezus te hebben aangenomen. Hebben wij Hem door 't geloof, dan deelt Hij ons uit zijn schatkamer alles mede, wat wij noodig hebben. Sommige menschen meenen, dat zij eerst volkomen rein en deugzaam moeten zijn, willen zij tot Jezus gaan. Zij willen eerst heilig worden. Maar dit is vergeefsche moeite. De Heiland is ons geworden van God tot rechtvaardigheid, en heiligmaking en verlossing. Zonder Hem kunnen wij dus niets doen.

Christus is de zaligheid, — vervolgde dominé tot zijn bezoeker, — en dit moet ons bewegen te gelooven, dat Hij ons oprecht en hartelijk liefheeft en ons in den hemel brengen wil, ook al stierven wij van nacht, en om het even of wij weinig of veel zondegevoel bezitten, nog nooit in den Bijbel gelezen hebben, of dat boek van buiten kennen, of wij in een wereldsch gezelschap of in de kerk zitten. Dat moeten wij gelooven, zoodra het Evangelie tot ons komt, dat God de wereld, en derhalve ook u en mij, heeft lief gehad. Dat moeten wij gelooven, niet omdat ons een godsdienstig gevoel overvalt, maar omdat God, die niet liegen kan, het ons verzekert. En wanneer wij dat gelooven, dan hebben wij lief al wat de Heiland lief heeft, werken al wat Hij werkt en bestrijden al wat Hij bestrijdt! Met andere woorden: wij moeten met beslistheid optreden en het voor God en menschen uitspreken, dat wij voortaan den Heer dienen en voor Hem leven willen.

Toen Wanner heenging, was het bij hem nog niet tot beslissing gekomen. Maar de strijd was

begonnen en God zij geloofd! de logementhouder kwam tot de goede keus.

De strijd ging ook over het logement. Moest Wanner deze zaak opgeven? Af en toe raadpleegde hij hierover den predikant en ten laatste kwam deze verandering teweeg: Wanner kon gerust zijn logement aanhouden, daarmede kon hij velen een dienst bewijzen en tot nut en zegen voor zijne logeergasten zijn. Maar hij moest de Vergunning opgeven: geen sterke drank, van welken zoeten of bitteren inhoud ook, meer verkoopen. Voorts moest hij zorgen, dat er in elke logeerkamer een Bijbel aanwezig was, benevens eenige nuttige en opwekkende lectuur, en waar 't vooral op aankwam, in alles toonen, dat hij een Christen was.

En dit geschiedde ook. 't Spreekt van zelf, dat deze verandering velen tot ergernis en anderen tot bespotting was. De drinkebroërs scholden den logementhouder uit Maar hij liet hen schelden. Dat drong niet door zijn kleeren heen. Ook bleef in den eersten en tweeden zomer menige logeergast weg, maar in den derden zomer werd het logement voller dan ooit, en de logeergasten vonden de inrichting aangenaam, rustig en veel genoegelijker dan in wereldsche logementen met hun feesten en drinkgelagen.

En Wanner bevond er zich goed bij, ja duizendmaal beter dan vroeger, want nu kon hij in oprechtheid zingen: „Love den Heer, mijneziel, en alles wat in mij is, zijn heerlijken Naam”.

Doetinchem.

E. GERDES.

Verde.

Ik dwaalde door deez' aardsche dreven,
'k Genoot der wereld vreugdgedruisch;
Ik doold' op zelf gekozen paden,
En verder steeds van 't Vaderhuis.

Al wat de wereld mij kon geven
Bood zij met volle hand mij aan;
Toch kon ik niet tot ruste komen,
Toch bleef mijn hart steeds onvoldaan.

Toen klonk mij 's Heilands stem in d' ooren,
Zoo lieflijk zacht, zoo godlijk teér:
„Staak thans mijn kind, dat rustloos jagen,
Keer toch tot uwen Vader weér!

Kom, gij vermoeide en zwaar belaste,
Die zwerft in 's werelds woestenij
En vruchtloos zoekt naar rust en verde,
Ik schenk ze u, kom slechts tot Mij.”

Dit deed mij tot mijzelven komen
Nu wist ik d'oorzaak mijner smart;
't Gemis van rust, van stillen verde,
Den waren balsem voor het hart.

Ik kon niet langer weerstand bieden,
In 't diep besef van eigen schuld
Wierp ik mij aan Zijn voeten neder,
Van schaamt' en diep berouw vervuld.

En zie, toen daalde een wondre verde
In mijn zoo diep geschokt gemoed;
Nu wist ik 't: al mijn schuld en zonden
Zijn uitgewischt in Jezus' bloed.

Zoo reis ik vroolijk en tevreden
Den weg naar 't hemelsch Vaderland,
Want dáár verlangst mijn hart te rusten
In veilge reë aan 't hemelsch strand.

Ontrooft mij soms een donker wolkje
Het uitzicht op die zaalge kust,
Ik weet het: achter al die wolken
Is 't land der eeuwige sabbatsrust.